

Những Ngày Tháng Tủi Khô và Không Thể Quên

Tác Giả: Thanh Tháng Hoàng
Thứ Hai, 18 Tháng 6 Năm 2012 21:06

Tôi bắt đầu ngày 5 tháng 4 năm 1976, trong cái trò bắt người mà công sự nói là “chiến dịch X2 đánh Văn Nghệ Sĩ phần đông”.

Chiến dịch X1 trước đó “đánh” tất cả những người (tức những nhà thơ phú ngôn và những người viết gốc Hoa, đa số là Chá Lán). Có 3 nhà thơ phú ngôn và viết bắt đầu là công Hoàng Kim Quy (công Thanh Nghệ Sĩ đảng VNCH), hai anh em vua thơ thơ Phám Quang Khai và Phám Quang Hoa. Trước và sau tôi bắt đầu vài ngày có hơn trăm người gồm môn văn nghệ Miền Nam (Văn, Thơ, Báo chí, Nhạc, Kịch, đạo diễn điện ảnh, đạo diễn Công nghiệp có đôi chút tên tuổi). Đa số giam ở T20 (số 4 Phan Đăng Lưu bên hông chợ Bà Chiểu, Gia Định) vài người đi khám Chí Hòa. Khoảng một tháng sau mới số lớn được thả về, chỉ còn một người bị quy kết tội “có nám máu nhân dân” và “cháng công á tháng táng kián trúc” bị giam ở đây. Đây là những “tội” có thể đưa ra tội tình hình. Sau hai năm tra vấn hỏi cung xong, họ đưa bắt tôi lên trại Gia Trung (xá số ng mù Pleiku) nằm trong khu rừng già, nghe nói trước đây là một khu của Việt công, đưa lao động khổ sai. Trước cũng nên kể ra đây tôi là người trong giới Văn nghệ đầu tiên, một người trước đã bắt đầu ngay vào “biết giam” (cachot) khu B1, phòng 11 trại Phan Đăng Lưu. Có lẽ họ tưởng tôi là nhân vật quan trọng, là tay sai của CIA được đưa lên làm Chủ tịch Nghiệp Đoàn Ký Giả Việt Nam hoạt động trong báo giới. Vì ngoài Bắc chế độ này “to” lắm, do được đưa ra và quy định hình cũng như quy định lệ ngang bằng trước. Trong cùng dãy biết giam khu B1 có những nhân vật tên tuổi như Thanh Nghệ Sĩ Thích Huyán Quang, Thanh Nghệ Sĩ Thích Quang Đá, Linh mục Đá Bác Ái, Tiến sĩ Mai Văn Lá (công Khoa trước ng Khoa Luật đời học Huá), Luật sư Nguyễn Hữu Doãn, Luật sư Nguyễn Khắc Chính, Nhà văn Doãn Quốc Sĩ, Nhà báo Hồ Văn Đông, Nhà báo Ngô Phong Lê Văn Tiến, Nhà văn Nhà báo (nguyên dân bị) Hồ Hữu Tường. Những người này lớn lên vào biết giam sau tôi 1, 2 tuần. Đáu dãy khu biết giam buồng số 1 là “tổng phòng của Nguyễn Việt Hồng”. Tôi nhớ lúc khi đó không biết nhiều về nhân vật này. Ông là người đầu tiên cầm đầu một số đám biểu ngữ và trong nhà thơ Vinh Sơn (đáng Trần Quốc Toán) đánh CS vài vũ khí thô sơ, khi CS vào Saigon mấy tháng. Sau đó ông bị CS xử bắn. Về “vùng lên” khi đưa chúng tôi CS này đã gây tiếng vang lớn làm trở ngại cho luán khi trước khi đó. CS phải đi đưa chúng tôi công an cảnh sát vây hãm quanh khu vực Nhà Thơ mấy ngày liền mới trở áp được. Tôi nghĩ chúng ta thật vô tình khi ngoài này, trải qua mấy chục năm, không thấy một ai nhắc nhớ tới ông (người được gọi là người Nguyễn Việt Hồng mà trước khi đó đã là biết danh của Tổng Ng NCK hoặc Tổng Cảnh sát NNL ở trong một khu lãnh đạo của chiến đấu và rồi rồi nhiều “há hỏi phần khi”). Theo tôi đây là người chiến sĩ quốc gia can trường bắt đầu, dám đưa ra chúng CS ngay từ ngày đầu, chúng ta nên thể biểu lòng ngưỡng mộ và khâm phục.

Những Ngày Tháng Tủi Không Thể Quên

Tác Giả: Thanh Tháng Hoàng
Thứ Hai, 18 Tháng 6 Năm 2012 21:06

Phía sau dãy biệt giam B1 là dãy biệt giam B2 có giáo sư Vũ Quốc Thông, ông chủ nhiệm nhật báo Läng Mäi Ngô Công Minh (vào đầu năm 1975 làm phó tá Tổng Trưởng Thông Tin), ông Tổng Đäng Bäc, Trưởng ty Công an nội thị ngät cäng Miän Tây, ông chủ Nhà sách Khai Trí và một vài người khác. Riêng ông Ngô Công Minh sau khi lên trại tù lao động Gia Trung với chúng tôi hơn tháng thì CS đưa ông đi nơi khác. Thế đó không ai biết tin tức về ông. Có đôi lúc nói ông bị đem theo vì máy tay trái vẫn ngứa, báo chí CS (từng quen biết ông trước kia) muốn công bố không ngôi nhà ở nơi cũ của ông ở Saigon và vàng bạc của cải. Theo tôi, ông không phải nhà hoạt động chính trị, chỉ là nhà báo thu nhập nên không thể bị bắt vì lý do chính trị. Khi tù với tôi có dò hỏi tin tức ông nhưng không ai biết một cách chính xác.

Trong thời gian “nằm” biệt giam tôi cũng có vài việc để nhớ xin kể ra đây. Cũng một tháng tù biệt giam được cho ra ngoài cắt tóc. Bên “thủ nhân” chúng tôi tất cả đều bị “gắt” trên đầu, kể cả về Linh mục, nhưng với hai vị Thượng Täa Thích Huyền Quang và Thích Quảng Đức thì cai tù lại bắt cắt tóc. Hai công nhân đi, cai tù thän nhiên: “Đó là chính sách Nhà nước!”. Việc thứ hai là vì biệt giam mới làm chäa läpäng đän näc nên một ngày chúng tôi chä đäc tä hai täi ba phút väi näc ở ngoài thäc vào để làm vệ sinh. Tôi không biết nên thän nhiên chà xà bông gội đầu (bông gội xà bông gội). Đang làm nhà chäng väi näc rút ra một cho tôi nài nä. Báo hỏi đêm đó đầu tôi chà bông làm ngứa ngáy khó chịu không tài nào nhäm một ngứa yên được. Cũng vì “näc” tôi phải đi “tranh đấu” với mình mãi một nửa xong phần cơm tù. Tôi chỉ có 2 cái tô nhà: một dùng để đựng cơm, một dùng để đựng canh. Vì phải chäa näc làm vệ sinh (khi đi cầu) tôi nhän täm läy näc chäa vào cái tô lớn màu xanh. Trong khi đi “làm việc” (häi cung) tôi viết máy chä bäng bút chì đen anh tù hành sự để cơm vào nhà vệ sinh báo cũ, còn canh để vào tô nhà màu đỏ. Nhưng anh ta để hết nước rửa đi, để cơm canh vào 2 cái tô và để ngay trên bàn cầu tiêu chäa để để näc còn näng näc mùi phân của mình. Tôi ngứa hän nhà vệ sinh nhìn hai tô cơm canh muốn nhà näc một tay “tranh đấu” với mình. Ăn hay không? Nếu ăn, khó nuốt trôi miệng cơm vì täm läm. Nhưng nếu không ăn sẽ đói tay trái hôm sau. Tôi lại một chäng đau đầu dãy tay ngày CS chỉ mä Saigon nên số khän khä läm. Cuối cùng tôi đành nhäm một nuốt với chút cơm canh như ngät với hai hàng nước mắt.

Tôi bị nhät biệt giam hơn 10 tháng, vào một buổi sáng trời âm u, được gọi tên mang đi ra khỏi buồng giam. Phía chéo buồng giam, tôi liếc nhìn thấy nhà văn Duyên Anh để một sát ô vuông cánh cửa sát phòng giam tiếp theo hàng với phía tôi nói khá lớn: “Nhä ghé nhà tao nói với tao...”. Tôi chỉ nghe được tay này đây thì bị viên cai tù nói näc cơm nói. Thì ra Duyên Anh tiếp ngät tôi để để tha về nhà tôi tay nhà nhän tin về.

Khi đi đến trại cũ “nhà khách” trại giam tôi thấy vài người quen ngäi đó với để để cá nhân như anh. Chúng tôi chä đäa một chào nhau. Một phút sau họ đi để danh tiếp ngät xäng cäng tay lại để để lên chiếc xe hơi bắt bäng chuyän về công quan An ninh nội chính (Nhà Công an thành phố Saigon cũ để để ngäng Trän Häng Đức). Cùng trên chuyän xe có tên sĩ Mai Văn Lä, thäc sĩ Vũ Quốc Thông, ông Tổng Đäng Bäc và một vài người khác (gäi tôi quên một tên). Trong lúc

Những Ngày Tháng Tù Đày Không Thể Quên

Tác Giả: Thanh Tháng Hoàng
Thứ Hai, 18 Tháng 6 Năm 2012 21:06

---

gánh thêm tôi.

Trong những năm tháng không tên dài dòng dặc nhặc bao tháng kể sống nhặc cây cỏ nhặc súc vật, chúng tôi hát ca hy vọng hát ca chờ mong thì có những tin tức nhặc những làn gió mát mang theo hơi sống tươi: tin đồn về chương trình HO, người Mỹ sẽ cứu chúng tôi đem sang Mỹ. Trong thời gian này các con tôi gọi tôi cho tôi nói bóng nói gió là hai người Văn Bút Quốc Tế và Việt Nam đang ráo riết can thiệp vào những chuyện cho anh em chúng tôi. Và các con tôi cũng báo tin có những đơn "quà" của hai người gọi. Thời gian này bọn tù chúng tôi "hỏi hỏi thăm hỏi" lắm. Chờ nào cũng bàn tán về chương trình HO (mười người tấn một ki-ô toàn có lợi cho mình) về những hy vọng tốt đẹp. Và chúng tôi cũng hát lời ca ngợi Tổng Thống Carter - vị ân nhân vĩ đại - sẽ lập cứu Không vận đưa chúng tôi từ VN qua Mỹ sống một đời ấm no tự do tươi sáng. Tôi cũng nghe nói tên một bà lúc này còn rất xa lạ với chúng tôi: bà Khúc Minh Thụ. Biết bao giai thoại đồn thổi thêu dệt về bà được đề cập lên. Qua câu chuyện và lời bình luận của anh em tù, tôi có cảm tưởng bà Khúc Minh Thụ như một bà tiên đang cầm cây đũa thần giúp chúng tôi từ vực thẳm lên.

Rồi ngày tháng tiếp tục trôi qua, tất cả mọi việc vẫn như cũ không có biến chuyển gì xảy ra, chúng tôi lại tiếp tục buồn nản thối vùi ngã lê cái thân tù đày mòn mỏi héo hắt trong quercen khô sai. "Mong những không đời không chết" như câu thơ của Giáo sư Vũ Quốc Thông làm và đề cập cho tôi nghe.

Sau gần 10 năm thân thể rã rời hao kiệt cơn bệnh da bọc xương, tinh thần suy sụp chán nản chông chênh còn gì để mong chờ và cũng hát ca "cứ" tha bớt ngục thì anh Đoàn Quốc Sĩ đứng cầm gậy tên tha, năm sau anh Hồ Văn Đĩnh gọi tôi thời gian sau này là giáo sư Vũ Quốc Thông. Những người này được tha về làm sự hy vọng tốt đẹp trong chúng tôi lại lóe lên, dù là những cuộc đấu tranh hóm hùm.

Có lẽ do ngu ngốc gia đình ký giả Cao Sơn lên thăm nuôi nói đài VOA về chuyện loan tin tôi và nhà sĩ CHỐE (Nguyễn Hữu Chí) hiện bị giam tù ở trại Gia Trung, Pleiku. Thời là một cố trại đồn nội viên quản giáo đời tôi cũng tò mò hỏi anh tù nưc có biết tôi không và hiện ở đời nào (vì đài VOA chờ loan bút hiệu của tôi nên anh ta không biết). Báo hỏi tôi thời khi có tin này không được tin để đi gánh phân người ở trại ra ngoài để ngửi. phải về đời cuộc đời chết cây đào mồ hôi những anh em tù khác. Gánh phân tuy có vất vả bọn thú hôi hám một vài sinh vật nhặc nhặc nưc bui là "thanh toán" xong các hố xí. Thời gian còn lại thời mái xuống xuống tìm giết và đi "va va" linh tinh" kiếm củ khoai mì hay vài củ rau lang "củ thiến" cho "m" cái bóng nhặc nhặc rưng. Nếu tôi nói đã hỏi một lần "tôi đặng" ăn... phân người, có lẽ nhiều người không tin cho là tôi nói quá đỗi khê thân phận tù đày dặc nhặc chờ đợi cứu sống. Lần thời nhặc quãng hơn 10 giờ, tôi về đói về khát ghé vào chõ chòi đun nước uống của đời đời uống nước. Anh bọn được phân công đun nước, nguyên đời ủy viên sát querc gia, vẫn quý mến tôi, thời tôi đời, anh một nhìn

chä khác nhäng miäng nói nhä: “bäc đi täi phäia bäi cäy bän träi”. Tôi biät là “cä gì” räi. Täi näi nhìn vào trong bäi cäy tôi thäy näa träi däa chuät nhä. Tôi cäm lên bä vào miäng nhai liän. Có lä trong đäi tôi chäa bao giä ăn miäng däa chuät ngon đän thä (tôi vän không thích ăn däa chuät). Väa nuät xong näa phän däa chuät tôi chät nhä ra, ngäng nhai, tiän läi chä anh bän đän näc, nói: “Näy ông äi, cä phäi träi däa này “täm” phân ngäng?”. Anh bän gät nhä: “Đä bäo, bäc cä ăn đi, không chät đäu mà sä!”. Nghe anh bän nói, tôi biät mình đä ăn räi (hän näa cũng täi đäoi) nên tiäp täc cä nhai và nuät nät phän däa chuät còn läi. Nguyên do thä này. Trong vän näm giäng cäa đäi träng rau có mät đäa chuät. Khi däa mäi kät träi to hän ngón tay đä bä tù (và cä cai tù) hái träm ăn hät nên ban giám thä träi tù ra länh läy phân täi cäa ngäng hòa väi näc räi hàng ngày quät vào nhäng träi däa chuät cho hät bä träm. Nhäng tù vän hái träm ăn sau khi räa sä qua. Thä là län thä nhät tôi ăn phân ngäng. Län thä hai thì chính do tôi (và mäy ông bän) chä đäng ăn phân ngäng. Tôi và mäy “đäng sä” đäc “bä träi” đän phân cäu tiêu các phòng giam. Mät sä anh em tù hình sä ra ngoài đäng làm viäc đä hái và ăn täi nuät säng các träi bäp. Vì ăn träm nên không käp nhai (sä cai tù thäy) các bän tù hình sä cä thä mà nuät. Bäp già hät cäng đä đäy không tiêu näi, hôm sau đä cäu ra nguyên cä hät. Chúng tôi lúc đäu còn sä bän sä hôi và bänh nhäng sau khi sôi näi “bän thäo”, chúng tôi đi täi viäc läy nhäng hät bäp này đem ra suäi räa, luäc hai ba län cho hät mùi hôi räi ăn mät cách ngon lành thoäi mái! Nhiäu bän tù biät chuyän cũng xin ăn kä. Tôi đäc “äm bäng” ít ngày thì bä “ngäng công tác” (vì tin đäi VOA loan?). Đä là hai đäu än khäng khiäp trong träi tù cho täi ngày hôm nay, mäi khi nghĩ täi tôi vän không khäi räng mình tä häi không hiäu sao mình läi có thä “ghê gäm” đän thä!

Đäu năm 1985 tôi bät thän đäc gäi tên tha vä cùng mät sä anh em quân nhân. Ngoài tôi không có thêm tên anh bän vän nghä sĩ nào. Các anh mäng cho tôi thì ít, lo läng chán nän thät väng cho mình thì nhiäu. Viên quän giáo trän nên tä tä väi tôi, gä chäy vào phòng nói: “Mäng cho anh nhä. Có thuäc men gì cho tä xin.”. Tôi cho gä mäy viên thuäc cäm, gä đäi läy hät nhäng tôi không cho đä cho anh em tù nghèo không thăm nuôi.

Träi tù phát cho chúng tôi 50 đäng tiän đi xe, trong khi giá xe vä Saigon 150 đäng. Đi bä tä träi tù ra täi quäc lä 25 gän 5 cäy sä. Chúng tôi phäi näi nä mäi bà chä xe đä mäi “thông cäm” läy 50 đäng. Xe đäy nhäc ngäng iä chä chäy nhä räa bò trên con đäng vòng väo đäc núi cheo leo đäy bät träc, nguy hiäm. Tôi và ba anh tù đi cùng chuyän xe không mät đäng bäc dính túi, phäi nhän đäoi nhän khát hai ngày đäm liän cho täi khi vä täi nhà ä Saigon. Mät anh có “säng kiän” đem bä quän áo tù mäi tinh đäc träi tù phát khi tha, gä bán cho mäy ngäng iä trên xe đä läy tiän ăn, nhäng đäu bä tä chäi vì ai cũng sä xui khi mäc đä tù.

Räi nhà tù nhä ra nhà tù län säng mäy năm thì “phong trào HO” nä rä và tên tuäi bà Khúc Minh Thä đäc anh em tù vä hät läi ca ngäng công đäc. Bà là ân nhân cäa tù cäi täo. Tôi vì nghèo, tiän ăn không có läy đäu ra vàng đät lót häi lä đä đäc đi HO. Nhäng nghe theo läi các bän đäng nghiäp cũ may män thoát sang Mä träc, viät thä vä khuyên tôi cä đän đäng Nguyän Du näp đän kèm theo nhäng giäy tä can thiäp (tä träc täi nay) cäa các tä chäc nhä Häi Văn Bút Quäc

Những Ngày Tháng Tù Đày Không Thể Quên

Tác Giả: Thanh Tháng Hoàng
Thứ Hai, 18 Tháng 6 Năm 2012 21:06

Tôi, Hoàng Văn Bút Việt Nam Hoàng, Liên Đoàn Ký Giả Quốc Tế, Hoàng Nhân Quyển v.v... Những người tốt của đời vô tình. Lần nào cũng vậy, hai lần, tôi “ôm” họ sẽ xin xuất cảnh tại Sở Ngoại Vụ để sang Nguyễn Du để được các viên chức họ quy định (công an CS) trả lại để thoát: “Nhà Nước không có chính sách cho anh xuất cảnh. Bên lính cũ không có súng để anh còn đánh được chúng tôi những bạn anh chết cây viết và có thể chúng phá chúng tôi như các anh đã làm trước đây. Anh nên biết bên đó bên báo chí phần để anh hiểu như bạn”. Tôi là con để sang sống bạn tri kỷ. Họ từ chối, họ không mong. Tôi đành sang kiếm tiền - một tháng công dân hàng xóm - ngay trên quê hàng để nuôi mình. Những người bạn năm 1989 tôi được anh bạn nhà văn Hoàng Hoàng Thị Mỹ Ngọc và báo cho biết tôi và Nhà văn Uyên Thao được bà Khúc Minh Thị, chủ tịch Hội Báo Văn Gia Đình Từ Nhân Chính Trị Việt Nam đã tình nguyện và Hội Ngoại Giao Mỹ để chúng tôi được sang Mỹ để học tập. Chính Hoàng Hoàng Thị Mỹ Ngọc và tôi sang giúp đỡ thi đấu hai chúng tôi và bà Khúc Minh Thị và công tác một thời gian và bà trong công việc và để. Con để sang học, con để sang sống, tôi mở rộng mở để tôi.

Buổi tối ngày 18 tháng 5 năm 1999 tôi lên máy bay để về quê hàng để thăm tôi sang Mỹ để học tập. Tôi lại được sống lại đời bạn trước do dân chủ tại Miền Nam Việt Nam trước năm 1975. Tuy nhiên hiểu đêm và ngày mình thực sự vì những ám ảnh như năm tháng tù đày.[TTH]